

skulle kunne forhøje sine takster med de stigninger, der pr. 1. marts 1971 er gennemført i chaufførlønningerne. Dette forekommer aldeles urimeligt. Det har hidtil været anerkendt, at de af monopoltilsynet godkendte vejledende takster var gældende for såvel den selvkørende vognmand som den, der beskæftiger fremmed arbejdskraft, ud fra den betragtning, at den selvkørende vognmand i det mindste havde krav på en overenskomstmæssig chaufførløn.

Da ca. halvdelen af vognmandserhvervets udøvere kun har 1 vogn og ca. 25 pct. kun 2 vogne, er ca. $\frac{3}{4}$ af vognmandserhvervet „selvkørende“, hvorfor man må lægge aldeles afgørende vægt på dette forhold.

Landsforeningen skal derfor indtrængende henstille, at det i bemærkningerne fastslås, at der ikke tilsigtes nogen ændring af dette forhold.

Herudover bør det i bemærkningerne til § 6 klargøres, at monopoltilsynet, hvor det i sin administration af §§ 6 og 7 anvender principperne i § 5, stk. 1, er beføjet til at fravige disse i det omfang, det kan ske efter reglerne i § 5, stk. 4.

§ 5, stk. 1, fastslår, at de pr. 28. februar 1971 lovlige priser, og det vil i realiteten sige de pr. 22. september 1970 gældende priser, kan forhøjes som angivet i punkterne 15.

Heri ligger, at omkostningsstigninger i perioden 22. september 1970-28. februar 1971 principielt ikke kan indregnes. Hvis det ikke præciseres, at der kan dispenseres herfra, vil der opstå åbenbare urimeligheder for vognmandserhvervet, idet der i nævnte periode er sket stigninger i udgifterne til reparation, forsikring, gummi etc.

Da vognmandserhvervet som nævnt løbende har været undergivet monopoltilsynets kontrol, forekommer det urimeligt, at der ikke åbnes mulighed for at tage hensyn til disse omkostningsstigninger, der ligger før den 28. februar 1971.

I § 5, stk. 2, fastslås, at virksomhederne, uanset bestemmelsen i stk. 1, kan forhøje priserne med beløb, som monopoltilsynet tidligere har godkendt, men som ikke tidligere er indregnet i priserne.

Landsforeningen går ud fra, at tilsvarende adgang til indregning i priserne gælder for de omkostningsstigninger, f. eks. på dieselolie, som også efter prisstoploven

kan indregnes, men som ikke er blevet det for vognmandserhvervets vedkommende på grund af den fulgte procedure.

For så vidt angår *eksportkørsel (grænseoverskridende godskørsel ad landevej)* skal man henstille, at denne kørsel, for hvilken der gælder helt specielle forhold, og som i vidt omfang afregnes af udenlandske firmaer, holdes uden for lovens område, hvorved bemærkes, at denne kørsel ikke har været omfattet af monopolloven og ej heller af prisstoploven. Der bør derfor i lovforslagets § 6, stk. 1, indføjes „her i landet“ jfr. § 2, stk. 1, i lov om prisstop af 9. oktober 1970 „for transport- og tjenesteydelser her i landet...“

Ad § 6, stk. 3. Koncessioneret fragtmandskørsel (godsrutekørsel).

Efter den gældende omnibus- og fragtmandslov tilkommer det de koncessionsudstedende myndigheder, landsnævnet for omnibus- og fragtmandskørsel og amtstrafikudvalgene, at godkende taksterne for koncessioneret fragtmandskørsel.

Efter lovforslagets § 6, stk. 3, gælder § 6, stk. 1 og 2, ikke for priser, takster og honorarer, der fastsættes eller godkendes af staten eller en kommune. Heri ligger, at taksterne for koncessioneret fragtmandskørsel *ikke* er omfattet af bestemmelserne i § 6.

Der er tilsyneladende tale om en lapsus. Enten er fragtmandskørsel, omnibuskørsel, taxa o. lign. ikke omfattet af lovforslaget, eller det har været hensigten at anvende andre af lovforslagets bestemmelser på disse kørselsformer.

Man kunne således gøre gældende, at disse takster må være omfattet af lovforslagets § 4, stk. 1, kan imidlertid ikke komme i betragtning, idet der tales om priser, takster og honorarer for statslige og kommunale ydelser og leverancer. Den koncessionerede fragtmandskørsel kunne derimod omfattes af § 4, stk. 3, der taler om priser, takster og honorarer, der fastsættes eller godkendes af staten eller af en kommune, men denne bestemmelse har først virkning fra 1. september 1971.

En anvendelse af bestemmelsen i den foreliggende form synes at føre til, at der så — efter en analogi af § 4, stk. 1 — indtil 1. september 1971 kun skulle kunne tillades indregnet, hvad der svarer til de i § 5, stk. 1,